

GUILLAUME MARTIN: PROFRENNER,
FILOSOOF EN THEATERMAKER

Spinoza heeft goeie benen, Marx pakt de prijs van de strijdlust

Wielrenners zijn heuse intellectuelen, zelfs al ziet de maatschappij dat niet zo. Dat vindt toch Guillaume Martin, een Franse profrenner die als geen ander kan uitleggen waarom Heidegger geen Hinault is.

Wie is
Guillaume Martin?

Guillaume Martin is een 26-jarige Fransman die in dienst rijdt van de Cofidis-ploeg. Daarvoor was hij actief bij de Belgische formatie

Wanty-Group
Gobert van Hilarie Van der Schueren. Hij geldt al even als een klimbelofte, zo won hij Luik-Bastenaken-Luik U23. Vorig jaar bevestigde hij met een **twaaelfde plaats in de eindklassering van de Ronde van Frankrijk**, voor namen als Fabio Aru, Romain Bardet en Romain Kreuziger.

Martin haalde ook een masterdiploma filosofie aan de Universiteit Paris Nanterre. Zijn boek 'Socrates op de fiets' is onlangs uitgekomen bij Uitgeverij Balans.

STIJN COOLS

BRUSSEL | Denk niet te veel aan Nietzsche tijdens de beklinning van een col buiten categorie in de Ronde van Frankrijk, bengelende achteraan in de achtervolgende groep. Dat is zinloos. God is al even dood als de kans op een rit-overwinning. De absurditeit van zijn bestaan als profrenner beleeft Guillaume Martin bij voorkeur gedachteloos. Pas achteraf gaat hij de confrontatie aan.

Zelfs als de 26-jarige Fransman glimlacht, kijkt hij ernstig. Zijn wangen zijn immer ingevallen, zijn benen niet meer dan stokjes met spieren. De voornaamste kwaliteit van Martin is dat hij sneller bergop klautert dan de

meeste van zijn collega's. Goed voor een twaalfde plaats in het eindklassement van de Tour vorig jaar, toen hij voor de Belgische ploeg Wanty-Group Gobert reed. De onopvallende maar gedecideerde tred waarmee de Normandier klimt, contrasteert met de lichtvoetigheid en verbeelding waarmee hij over filosofie schrijft.

In zijn recent verschenen boek *Socrates op de fiets* wint niet Dylan Teuns maar de Griekse wijsgeer uit de titel op de Planché des Belles Filles. Karl Marx pakt de prijs van de strijdlust en Blaise Pascal plant zijn ritten met wijskundige precisie. Guillaume Martin verwerkt zijn ervaringen uit het profwielrennen en zijn diplo-

Guillaume Martin op de Tourmalet tijdens de Tour van vorig jaar. © De

ervaringen van Nietzsche sluiten aan bij wat ik beleef als sportman. © Franck Faugere/presse sports

ma filosofie van de Universiteit Paris Nanterre tot een imaginaire Tour de France, waarin Spinoza over verrassend goede benen beschikt. Het klinkt als spelerij, maar er zit een idee achter: de maatschappij bijbrengen dat renners wel degelijk echte intellectuelen zijn.

'Renners worden geportretteerd als machines met rugnummers. Ze moeten zo hard mogelijk op de pedalen trappen, niets meer. Terwijl een wielervedstrijd intelligentie vereist. Niet alleen theoretische intelligentie, bijvoorbeeld om nieuwe informatie te verwerken, maar ook lichamelijke intelligentie,' zegt Martin aan de telefoon.

Het constante ongemak

De manier waarop Diego Maradona de bal beroert, Usain Bolt op snelheid komt of Jacques Anquetil zijn pedalen lieftoest, het zijn voor Martin voorbeelden van die lichamelijke intelligentie. 'Sport wordt dan kunst,' vertelt hij. Maar zelfs de meest gracieuze stoot van Muhammad Ali zal niet de ge-

schiedenisboeken ingaan als een artistieke prestatie. Onze maatschappij bouwt een cultus rond het lichaam, zonder de essentie daarvan te omarmen, zegt Martin. Want de geest krijgt meer appreciatie. 'Kijk maar naar het onderwijs,' aldus Martin. 'Hoeveel uur lichamelijke opvoeding bieden ze in België aan op school? Of nog: zie maar hoe leerlingen die vooral met hun handen leren werken ondergewaardeerd worden.'

Luidop zal de renner van Cofidis het niet zeggen, maar hij verent die lichamelijke en geestelijke intelligentie als geen ander in zijn iele klimmerslijf. Daardoor verkeert hij in een constante staat van ongemak. Sinds de Franse krant *Libération* drie jaar geleden voor het eerst uitgebreid berichtte over zijn voorliefde voor Nietzsche, voelt hij zich een bezienwaardigheid in de marge van de wielerveerkrachten. Komt dat zien: de renner die boek van zijn filosofie is. Een rasche intellectueel in de wereld van dommekrachten. Interviews staat hij toe, maar zodra hij zich te veel gereduceerd voelt tot die ene

gimmick, beperkt hij zijn antwoorden tot korte, beleefde, clichés.

'Ik begrijp dat ze mij willen spreken. Ik ben origineel, ongevoel. Maar ik ben zo veel meer dan die renner of die filosoof. Net zoals mijn collega's ook interessante mensen zijn, en geen karikaturen. Kijk toch naar dat bredere verhaal.' Hoe de promotie voor zijn nieuwe boek verloopt? 'Ik wil zeker niet generaliseren, niet alle journalisten zijn hetzelfde.'

De onmogelijkheid

In Friedrich Nietzsche vindt de Fransman zijn trouwe compagnon de route - 'al sinds zijn zetiende. 'U raad ik niet tot vrede, maar tot zegpraal,' is zijn favoriete citaat. Het leven is een strijd, het individu eerst, en alleen de overwinning telt, wat Martin zijn interpretatie van de Duitse filosoof kort samen in het boek. Hij leeft ernaar.

'Ik besef dat ik niet als de grootste optimist overkom,' grinnikt hij. 'Maar zijn ervaringen sluiten aan bij wat ik beleef als sportman.'

'Winnen is mijn allerdiepste wens. Dat is wat mij tot wielrenner maakt. Al besef ik de onmogelijkheid daarvan. Niemand wilt alles'

Competitie is alles voor mij.'

'De olympische gedachte dat meedoen belangrijker is dan winnen valt niet te verzoenen met zijn filosofie. 'Winnen is belangrijker dan meedoen,' zegt hij. Al van kleins af is het individu eerst, en alleen de overwinning telt, wat Martin zijn interpretatie van de Duitse filosoof kort samen in het boek. Hij leeft ernaar.

lijkelijk daarvan. Niemand wilt alles.'

En al zeker Martin niet, om eerlijk te zijn. Grote overwinningen staan niet achter zijn naam, maar de laatste jaren maakt hij wel naam in het propeloton. Hij gelooft dat zijn beste jaren er nu aankomen. 'Mijn twaalfde plaats in de Ronde van Frankrijk was goed. De volgende stap zou zijn om in de top tien te eindigen. Maar ik mis tegelijkertijd de opwinding van een overwinning. Of van een spectaculaire aanval. Daar wil ik me op focussen, op dat gevoel beleven, die grote emotie. Al kost me dat misschien plaatsen in het algemeen klassement.'

Vooralsnog voelt zijn filosofische carrière niet aan als een overwinning. Nochtans is hij een gepubliceerd auteur. 'Zonder mijn carrière als profrenner had ik dit boek niet kunnen publiceren. Daar ben ik vrij zeker van. Ik heb geluk gehad.' Wat zou wel als een overwinning aanvoelen? 'De geschiedenis van de filosofie kan worden geschreven als een constante strijd van dominante

ideeën. Een overwinning zou zijn als mijn ideeën een breder publiek zouden bereiken. Als ze iets zouden veranderen, zelfs.'

Radio France Culture

Dezer dagen is er geen sprake meer van ploegleiders, rittenschema's of oortjes. Het immer voorttrekkende spektakelstuk dat de wielersport is, heeft plots plaatsgemaakt voor een leven op het ritme van de varkens, kippen en ezels. Na de Franse variant van de lockdown is Martin in zelfgekozen ballingschap gegaan op de boerderij van zijn ouders, op het platteland. Hij voert daar de beesten en knapt vakantiehuisjes op samen met zijn moeder. 'Het is een comfortabel leven,' zegt hij, duidelijk op zijn gemak.

Als er een globale pandemie uitbreekt, moet topsport wijken. Tegelijkertijd valt het hem op hoe zijn landgenoten vasthouden aan hun Tour de France. Uit economische overwegingen, dat zeker, maar het is meer dan dat. 'Wij zijn mensen. Wat maakt ons anders dan dieren? Cultuur. Sport is deel

'Wij zijn mensen. Wat maakt ons anders dan dieren? Cultuur. Sport is er deel van. We kunnen zonder, maar snakken ook naar de terugkeer'

van onze cultuur. We kunnen leven zonder, maar snakken ook naar de terugkeer ervan. Niet om de sport alleen, maar ook om de sociale relaties die zich bijvoorbeeld rond een lokale voetbalclub ontwikkelen.'

Zelf onderhoudt hij zijn conditie op de rollen, doet hij oefeningen en maakt hij met zijn mountainbike rondjes over de nabijgelegen weilanden. Tijdens de ochtend luistert hij graag naar Radio France Culture. Onlangs ging het tijdens *Le Journal de la Philo* nog over hoe routine de mens goed kan doen. Martin ervaart dat zelf ook.

'Routine maakt het leven momenteel makkelijker. Altijd hetzelfde, dag na dag, daardoor ben je minder gefocust op dat eindpunt dat we nog niet kennen. Mijn lichaam krijgt ook de kans om te regenereren. Op die manier probeer ik toch een positieve kant te vinden aan een situatie die natuurlijk erg negatief is en slecht is.'

Op het theaterfestival van Avignon vond vorige zomer een voorstelling plaats genaamd *Plato versus Platoche*, een theaterstuk geschreven door Martin en geregisserd door zijn moeder. 'Voor kwaliteitskrant *Le Monde* pende hij zijn overpeiningen naar in verschillende columns. Maar de rol van publiek intellectueel naar Frans manke interesseert hem vooralsnog niet zo. Zijn eerste prioriteit is nu om *De oorsprong der soorten* van Charles Darwin uit te lezen. Daarna wil hij terug de fiets op. Nietzsche en het grote niets achterna.

belga®